Csengettyű

A Dunaharaszti Evangélikus Egyházközség időszaki lapja
Szerkeszti: Varsányi Ferenc

2012. Karácsony

„Megtartó született nektek…"

Kit sok boldog pásztor dicsért, hallván
angyal égi hírét:
Félni többé nincsen miért,
Itt a megtartó Király!

Bölcsek őhozzá indultak Csillagfényes,
messze útnak,
S drága kinccsel térdre hulltak:
Itt az újszülött Király!

Karácsonyi köszöntés

Újra átélhetjük az inkarnáció, a megtestesülés csodáját. Az Ige, Isten szava testet öltött, és a megtestesült szeretet eljött a földre. Innen kezdve beszélünk Krisztus előtti és Krisztus utáni időről. Igaz ez a történeti időszámításra és igaz ez a személyes életünk számítására.

Krisztus előtt pogány világ sok sötét dologgal, Krisztus után fény, új meglátások, új dimenziók.

A 2013. évi vezérigénk szépen mondja, „nincsen itt maradandó városunk…" az idő keretet ad, bekorlátoz, de megnyit egy új lehetőséget is.

„Az eljövendőt keressük", azaz a holnapot, a jövőt, a beteljesedőt. A teljesség Krisztusban jön el, aki „tegnap, ma és mindörökké ugyanaz".

Ő legyen velünk az ünnepekben és az új esztendő minden napján.

Áldott ünnepeket és áldott új esztendőt kíván minden kedves Olvasónak

a Szerkesztő

A 2013. év igéje

„Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük."

Zsidókhoz írt levél 13,14

Taxis Történet

Volt egy időszak az életemben, úgy húsz évvel ezelőtt, amikor taxisofőrként kerestem a kenyerem, New Yorkban. Igazi cowboy-élet volt, nem volt főnököm. És mint a szerencsejátékos, annyira élveztem, hogy minden egyes új utas más és más, előre megjósolhatatlan élményt tartogatott: pont, mint amikor kockát dobsz a játékteremben. Amire nem számítottam, hogy az autóm elkezdett amolyan gyóntatófülkeként is üzemelni. Éjszaka vezettem, nem láttam az utast, csak mentünk, mindig két idegen az éjszakában, és hallgattam, ahogy alkalmi útitársam az életéről mesél. Olyan bensőséges dolgokat osztottak meg velem, amelyekről fényes nappal, szemtől szemben biztosan nem beszéltek volna.

Egyik éjjel megérkeztem a megadott címre és dudáltam. Néhány perc várakozás után megint megnyomtam a dudát. Ez volt aznapra az utolsó fuvarom, úgyhogy már azon voltam, hogy inkább hazaindulok. De aztán mégis inkább kiszálltam, elsétáltam az ajtóig és becsöngettem. – Egy pillanat – válaszolt egy törékeny, idős hang odabentről. Hallottam, hogy valamit vonszolnak a padlón.

Kisvártatva kinyílt az ajtó. Kilencvenéves-forma, aprócska asszony állt előttem. Kartonruhát viselt és kis kalapot, kalaptűvel. Úgy nézett ki, mintha egy régi, fekete-fehér filmből lépett volna ki.

Mellette egy kis bőrönd pihent. Ahogy benéztem a lakásba, olyan volt, mintha évek óta senki sem lakna benne. A bútorokat fehér lepedőkkel terítették le. Nem voltak órák a falakon, egyetlen kép vagy dísztárgy sem a polcokon. A sarokban egy kartondoboz árválkodott, mindenféle fotókkal és vázákkal teletömve.

– Kivinné a bőröndömet a kocsihoz? Szeretnék néhány percre egyedül maradni. Aztán, ha Ön is úgy gondolja, visszajöhetne értem, hogy lekísérjen az autójáig. Nem vagyok valami jó erőben. – Miután beraktam a bőröndöt a csomagtartóba és visszaértem, belém karolt. Lassan, nagyon lassan odasétáltunk a taximhoz. Közben végig a kedvességemért hálálkodott. – Semmiség – feleltem. – Minden utasommal úgy bánok, ahogyan mástól is elvárnám, hogy az édesanyámmal bánjon.

– Milyen jó fiú maga! – mondta, ahogy beült a hátsó ülésre. Odaadta a címet, aztán megkérdezte: – Mehetnénk esetleg a belvároson keresztül?

– Nem az a legrövidebb út. – vágtam rá gyorsan.

– Ó, azt egyáltalán nem bánom. – mondta. –Egy hospice-házba tartok.

Belenéztem a visszapillantó tükörbe. A szemeiben könnycseppek csillogtak. – Nincs már családom. Mindenki meghalt.– Nagyon csendesen beszélt.

– A doktor úr szerint nekem sincs túl sok hátra.– Csendben a műszerfalhoz nyúltam és kikapcsoltam az órát.

– Mit szeretne, merre menjünk?

A következő két órában bebarangoltuk a várost. Megmutatta nekem azt az épületet, ahol réges-régen liftes kisasszonyként dolgozott. Aztán elmentünk abba a városrészbe, ahová új házasként a férjével költöztek. Egy picit megálltunk egy bútorraktár előtt. Azt mondta, lány korában az még bálterem volt, és a többiekkel odajártak táncolni.

Néha megkért, hogy álljak meg egy-egy sarkon vagy egy épület előtt. Nem mondott semmit, csak maga elé révedt. Ahogy a hajnal első sugarai megjelentek a horizonton azt monda: – Most már mehetünk. Elfáradtam. –

Szótlanul haladtunk a megadott címig. Alacsony épület volt, a feljáró az előtetővel fedett főbejáratig vitt.

Két egyenruhás alkalmazott jelent meg, ahogy megérkeztünk az ajtó elé. Profi udvariassággal segítettek, figyelték az asszony minden mozdulatát.

Kinyitottam a csomagtartót, és elvittem a bőröndöt az ajtóig. Az utasomat már beültették egy kerekesszékbe.

– Mennyivel tartozom? – kérdezte és benyúlt a retiküljébe a pénztárcájáért.

– Semmivel. – feleltem.

– Magának is meg kell élnie valamiből. – mondta.

– Vannak más utasaim is. – szereltem le.

Aztán, egy hirtelen ötlettől vezérelve lehajoltam és megöleltem. Meglepő erővel szorított magához.

LÁBNYOMOK

Álmomban Mesteremmel
tengerparton jártam, s az életem
nyomai rajzolódtak ki mögöttünk:
két pár lábnyom a parti homokon,
ahogy Ő mindig ott járt énvelem.

De ahogy az út végén visszanéztem,
itt-amott csak egy pár láb nyoma
látszott, éppen ahol az életem
próbás, nehéz volt, sorsom mostoha.

Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz:
„Amikor életem kezedbe tettem,
s követődnek szegődtem Mesterem,
azt ígérted, soha nem hagysz el engem,
minden nap ott leszel velem.
S most visszanézve, a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át
mégsem látom szent lábad nyomát!
Csak egy pár láb nyoma
látszik ott az ösvényen.
Elhagytál a legnagyobb ínségben?”

Az Úr kézenfogott, s szemembe nézett:
„Gyermekem, sose hagytalak el téged!
Azokon a nehéz napokon át
azért látod csak egy pár láb nyomát,
mert a legsúlyosabb próbák alatt
téged vállamon hordoztalak!”

ismeretlen szerzőtől
Túrmezei Erzsébet fordítása

Gyülezeti Hírek

Regionális gyülekezeti találkozót tartottunk **június 9-10-én.** Szombaton vendégünk volt **dr. Andrásfalvy Bertalan** egyetemi tanár, korábbi kultuszminiszter, aki a „Hit és magyarság" témakörben tartott lebilincselő előadást. Luther teológiája címmel Varsányi Ferenc, a gyülekezet lelkésze tartott előadást.
Az alkalmat szinesítette és gazdagította Gógl Irisz és Kovács Andrea énekes programja.

10-én, vasárnap megtartottuk a tanévzáró istentiszteletet, hálát adva az egész munkaévben megtapasztalt áldásokért.

Augusztus 19-én az istentisztelet keretében adtunk hálát az új kenyérért.

Október 7-én, a **hálaadás vasárnapján** elhoztuk a terményeinket, Istennek megköszönve, hogy idén is adott eleget, ami a test és lélek számára fontos. A terményeket idén is a Bárka Alapítványnak ajándékoztuk.

Október 31-én templomunkban tartottuk protestáns testvéregyházakkal a **reformációi ünnep**et.

November 4-én a vasárnapi istentiszteleten adtunk hálát azért, hogy 30 éve felépülhetett a templomunk. Ablakcserével, festéssel, mázolással igyekeztünk, hogy méltó legyen Isten szolgálatára a lelki otthonunk. A hálaadásra még azért is volt okunk, mert elkészült a parókiabővítés, így egy szobával gazdagodott a lelkészlakás. Az építést az Északi Evangélikus Egyházkerület nagylelkű adománya tette lehetővé. Köszönet érte, és minden közreműködő áldozatos munkájáért. Az ünnepi alkalmat jó hangulatú szeretetvendégség követte.

November 12-én az **Evangélikus Szabadegyetem sorozat**ában Lengyel Anna és Rados Péter tartott előadást „Egy csepp emberség" címmel.

Az egyházi esztendő utolsó vasárnapján **(Örökélet vasárnapja**) templomunkban megemlékeztünk elhunyt szeretteinkről.Mécsest gyújtottunk emlékükre, és az oltár elé helyeztük el, abba a bizonyosságban, hogy boldogok, akik az Úrban halnak meg.

Hittancsoport a Hunyadi iskolában

Hittancsoport a Kőrösiben

Gyermektábor

Idén is megrendezésre került Dunaharasztiban az Evangélikus Gyermektábor. 2012-ben kisiskolások jelentkezését várta Varsányi Ferenc lelkész és a segítők. Nagy örömünkre szolgált, hogy szép számmal gyűltünk össze és más felekezetekből is érkeztek hozzánk.

Első nap megalakítottuk a „családokat". Minden család kapott egy pótanyukát, vagy apukát, ők voltak a csapatkapitányok. Öt egységbe tömörültünk öt illetve hat fős létszámmal.

Programjainkat igazán nehéz lenne összegyűjteni, hiszen mindig volt mit csinálnunk. Napjaink komoly szabály szerint zajlottak. Reggel fél kilenc tájban érkeztünk, kilenckor reggeli áhítatot tartottunk imádsággal énekkel, majd asztalhoz ültünk és asztali imával megkezdtük, majd zártuk reggelinket.

Délelőttönként különböző programjaink voltak hol kézműves, hol kirándulás, hol pedig sportnap. Ezt követően ebéd következett szintén asztali áldással. Ebéd után a templomba mentünk és Feri bácsi minden nap tartott nekünk egy-egy kis bibliai előadást, melyeket aztán csapatverseny keretében kvízeken keresztül dolgoztunk fel. Úgy gondolom nagyon sokat tanulhattak ezekből kicsik és nagyok egyaránt. Délutánonként rendszerint kézműves foglalkozásokon vettünk részt, a héten agyagoztunk, kulcstartót, mécses tartót, névtáblát, és még tógát is gyártottunk.

A délután négy, fél öt körüli távozások előtt uzsonnát is vettünk, de ezt általában nem együtt csoportosan tettük. A gyerekeknek szabadidejük is volt egy-egy foglalkozás után ekkor nagyon kedvelt játék volt a színháború. Napjaink közül kilógott a csütörtöki nap, amikor is vízre szálltunk és leeveztünk egészen Szigethalomig. Reggel indultunk, délben ott ebédeltünk és négy órára értünk vissza. A gyerkőcöknek még ekkor is volt ideje a nagy focipályán, a csónakház mellett egy hatalmas színháború csatában részt venni.

A pénteki napon előadók jöttek hozzánk, játszottunk és tanultunk, valamint megtudtuk ki volt a legügyesebb a táborban. A hetet a fehérek nyerték, de fontos kihangsúlyozni, hogy nagyon kevés ponton múltak a különböző helyezések. Mindenki nagyon ügyes volt.

Reméljük a gyerekek, segítők egyaránt jól érezték magukat és jövőre ugyanitt találkozhatunk.

Szilasi- Horváth Vivien
a Pirosak „Pótanyukája"

Karácsonyi Idegenvezetés

„Te, pedig efratai Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis, belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba. Csak annyi időre szolgáltatja ki őket, amíg a szülő asszony szül, de megmaradó honfitársai hazatérnek Izráel fiaival együtt. A nyáj elé áll, és legelteti az Úr hatalmával, Az Úristen fenséges nevével. Akkor nyugodtan élnek, mert hatalma kiterjed a föld határáig.
Ez lesz a békesség."

A karácsonyi idegenvezetőnk most, Mikeás próféta. Krisztus előtt hétszáz körül, a hetedik, nyolcadik század fordulóján él, megadatik neki az, hogy egy kicsit az Isten hírnöke legyen... De, szép a neve. Mikeás, azt jelenti a név, hogy senki nincs olyan, mint Isten. Már, a nevével, a bemutatkozásával leteszi a névjegyét.

Tudni illik, megkapja, Isten a szívére helyezi, hogy te Betlehem, te porfészek, kis semmiség, belőled származni fog valaki. Ugyan legkisebb vagy, mégis, belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Ő lesz majd a király, mert Istennek kedves a kicsi. Mert Istennek kedves, az a presztizs nélküli városka, Istennek kedves az, ami kicsi, ami kiszolgáltatott, aki szenved, akinek gondjai és terhei vannak.

És így álmodja meg, és így hirdeti meg Mikeás kortársainak, kb. 700 évvel Krisztus előtt, hogy majd jön valaki. És sajátságosan olyan kicsi, olyan rangrejtett lesz, pont olyan, mint ahogy hallottunk az evangéliumból, ahogy Lukács leírja, istálló, jászol, szinte menekült sors, szóval minden olyan, amit nem szeretne egy mai ember. A származása, ami visszanyúlik a hajdan korba. S milyen különös, hogy, hogy alakulnak az idők! Mikeás előre néz, hétszáz évvel. Micsoda távlat! Az evangélium, Lukács tudósít, itt van, megtörtént. Mi visszanézünk két évezred távolába, és valahogy ezek az idők összeölelkeznek. Ezek az idők a mi időink lesznek. Innentől kezdve, csak Krisztus előtti, és Krisztus utáni időről lehet beszélni. És mi lesz? Mindenben hasonlóvá lesz hozzánk, kivéve, a bűnt!

Mai magyarul had mondjam, lényegileg az történik, hogy az Isten szolidáris lesz az emberrel. Mert Istennek fáj, ami fáj az embernek. Istennek öröme, ami öröme az embernek. Isten meg akar tisztítani arra a tisztaságra, amely az Övé, és amelyet, már régen elvesztettünk. Szolidáris akar lenni. Kapjuk a meghívást, az úgy hangzik: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én nyugalmat adok nektek."

Az új világ, az Jézus világa.

A sorrendet ne tévesszük el! A sorrend, nem a fenyőfa, nem a terített asztal, nem az ajándék, hanem az, hogy velünk az Isten.

Mert Ő mondja: „Az ajtó előtt állok, és zörgetek."

Kinek, kinek, a Krisztus utáni időszaka, lehet már elkezdődött, lehet, hogy most van kezdődőben, vagy talán most van a pillanat, végül is mindegy.

Egy bizonyos, ma egy olyan idegenvezetőnk akadt, Mikeás, aki hétszáz évvel a születés előtt, boldogan elmondja, hogy tudom, mi van, és mégis. Lukács, aki körülnéz, és látja miben él, de tudja, hogy már megszületett! Mi, körülnézhetünk, reálisan, számot vethetünk, és azzal az örömmel, belső békességgel indulhatunk, ha akarjuk, de csak, ha akarjuk, velünk az Isten.

Akarjuk!

Varsányi Ferenc

Gyülekezeti alkalmak Dunaharasztin

Állandó alkalmak:

minden pénteken	16 órakor	bibliaóra,
	18 órakor	ifjúsági óra
minden vasárnap	9 órakor	istentisztelet
A hó minden 3. vasárnapján	11 órakor	családi istentisztelet

Hitoktatás:

kedd	14 óra	II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola
szerda	8 óra	Mese Óvoda
csütörtök	13 óra	Hunyadi János Általános Iskola
	14 óra	Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola
Péntek	14 óra	Taksony Vezér Általános Iskola, Taksony

Istentisztelet Szigetszentmiklóson:
minden hó 1. vasárnap 11 órakor új református templom

A Három Fa Legendája

norvég mese

Hol volt. hol nem volt, volt egyszer hegycsúcs. ahol három kis fácska állt és arról álmodozott, mi lesz majd belőle, ha megnő.

Az első fácska vágyakozva nézett fel a csillagokra, amelyek úgy szikráztak fölötte, akár a gyémánt. „Szeretnék kincsesláda lenni!"– kiáltott fel. „Beborítva arannyal és telve gyönyörű drágakövekkel. Én leszek a legcsodálatosabb kincsesláda az egész világon!"

A második tekintetével követte a kis patakot, ami szokott útján csörgedezett a tenger felé. „Jó volna büszke hajónak lenni" – sóhajtotta – „átszelni a viharos tengert, hatalmas királyokat vinni egyik parttól a másikig! Belőlem lesz a legerősebb tengerjáró az óceánokon!"

A harmadik kicsi fa lenézett a völgybe. Férfiak és nők sietősen tették a dolgukat a forgalmas kisvárosban. „Én egyáltalán nem akarok elmozdulni erről a helyről" – mondta. „Szeretnék olyan magasra nőni, hogy amikor az emberek megállnak, hogy megnézzenek, felemeljék tekintetüket az ég felé és Istenre gondoljanak. Én leszek a legmagasabb fa a Földön!"

Múltak az évek. Eső jött és sütött a nap s a három kis fa nagyra és magasra nőtt.

Egy szép napon három favágó ballagott fel a hegyoldalon. Egyikőjük megpillantotta az első fát és azt mondta: „Csodálatos ez a fa! Éppen erre van szükségem." És a fa eldőlt a fényesen csillogó fejsze csapásai alatt. „Most lesz belőlem az a szép kincsesláda" – gondolta a fa – „csodás kincseket kapok majd."

A másik favágó a második fát szemelte ki. „Ez a fa erős. Pontosan ilyen kell nekem." És eldőlt a második fa is a fejsze ütéseire. „Végre átszelem a tengert!" – gondolta. „Büszke hajó leszek, királyoknak való!"

A harmadik fa úgy érezte. hogy egy pillanatra a szíve is megáll, amikor az utolsó favágó ránézett. Ott állt egyenesen és magasan, büszkén mutatva az égre. De a favágó nem nézett fel oda. „Nekem bármelyik fa megteszi" – mormogta.

Az első fa egy asztaloshoz került. De az öreg asztalos nem gondolt kincsesládára. Gyakorlott kezei alól egy jászol került ki. A szép fa nem gyémánttal és drágakövekkel lett tele, hanem fűrészporral és szénával az éhes állatok számára.

A második fa mosolygott, amikor a favágó elvitte a hajóépítőhöz. De nem valami nagy és erős tengerjáró hajó készült belőle, hanem a fűrészelés és kalapácsolás után egy egyszerű halászbárka állt a víz partján. Mivel túl kicsi és gyenge volt ahhoz, hogy tengerre szálljanak vele, ezért egy tavon hajóztak rajta egyik parttól a másikig. Minden nap átható halbűz töltötte be és lassan beivódott a hajó deszkáiba, gerendáiba.

A harmadik nagyon meglepődik, amikor a favágó gerendákra hasította és otthagyta egy farakásban. „Soha nem akartam más lenni, csak állni a hegytetőn és Isten felé mutatni."

Sok-sok nap telt el és sok-sok éjszaka. A három fa már majdnem elfelejtette egykori álmát.

De egy éjjel egy fénylő csillag gyúlt ki éppen afölött az istálló fölött, amelyikben a jászol állt. Vándorok érkeztek és egy fiatal nő fektette gyermekét a jászol puha szalmájára. „Bárcsak jobb helyet készíthetnék néki!" – sóhajtott fel a férfi, aki mellette volt. Az anya megszorította a kezét és mosolygott. A csillag rásütött a fényes és erős fára. „Ez a jászol a legjobb hely neki" – mondta a asszony. És az első fa rájött, hogy most nála van a világ legnagyobb kincse.

Évek múltán egy este fáradt utasok szálltak fel a halászhajóra. Egyikük azonnal elaludt, ahogy a hajó kifutott a tóra. Éjjel hirtelen feltámadt a szél és a víz fölött hatalmas vihar kerekedett. A hajó hánykódott az óriási hullámok tetején. Tudta, hogy nem elég erős ahhoz, hogy az utasokat ilyen nagy szélben és esőben épségben a partra vigye. Ekkor felébredt a fáradt vándor. Felállt, kinyújtotta karját és annyit mondott: „Csend!" – és a vihar elült. Olyan gyorsan, mint ahogy kezdődött. A második fa tudta, hogy a leghatalmasabb király volt ott azon az éjszakán.

Egy péntek reggel előhúzták az utolsó fából készült gerendákat is a rég elfelejtett rakásból. Összeácsolták, majd egy tomboló és gúnyolódó tömegen hurcolták keresztül. Megborzongott, amikor néhány katona egy ember kezeit szögezte gerendáihoz. Rútnak és kegyetlennek érezte magát. De vasárnap reggel, amikor a Nap sugaraival fellármázta a levegőt és a Földről az öröm áradt, tudta a harmadik fa, hogy Isten szeretete mindent megváltoztatott.

Ez tette gyönyörűvé az első fát.

Ettől lett erős a második.

És ha valaki, valamikor a harmadik fára gondolt, annak Istenre kellett gondolnia.

Fordította: Szabó Ági

Pécsi Kirándulás

„Múltidézés”

Az evangélikus templom oltára 1974.

Konfirmáció 1969. április 27.

A templom régi épülete

Karácsonyfapiac

A karácsonyfa megérkezik

Mögötte elmaradt a nagyhavas,
Mögötte elmaradt a rengeteg,
A piacon most megállnak vele
A nagy utat járt, csendes szekerek.

Vizsgálgatják növését, termetét,
Az emberek közt kézről-kézre jár.
Az óriás lemetszett, csonka karja,
A kis fenyőfa: karácsonyfa már.

Csodálkozva tekintget szerteszét
És fájón leheli ki illatát.
Egyben ünnepre felszenteltnek is,
Halálraszántnak is érzi magát.

A karácsonyfa panaszkodik

El-elnézlek, ti hontalan fenyők,
Ti erdő-testből kitépett tagok.
Hányan mondhatják el ma veletek:
Ó én is, én is hontalan vagyok!

Piacra vitték a testem, s a lelkem,
És alkusznak az életem felett.
És fehér vattát aggatnak reám:
Mű zuzmarát a zuzmara helyett.

Tudom: elszárad a levágott kar,
Tudom: én vissza nem jutok soha
Az ősrengeteg anyakebelére.
Sorsom: lapály a csúcsokért cserébe.
S a végtelen helyett egy szűk szoba.

A karácsonyfa énekel

Ha szűk szoba: hadd legyen szűk szoba.
A szűk szobában is terem öröm,
Gyúl apró gyertya ínség éjjelén,
Ó csak ne legyen sorsom bús közöny,
Ó csak legyek a fény forrása én,
Apró gyermekek bálványozott fája,
Én az idegen, én a jövevény.
Égő fenyőfa, égő áldozat,
Akit az Isten ősi otthonából
Emberek örömére elhozat.
Csak rajzolódjék mélabús árnyékom
S imbolyogjon a szűk szobák falán.

Mindegy, hogy mi lesz velem azután.

Reményik Sándor, Kolozsvár, 1921 karácsony

Szeretnénk a templomunk új ablakait megszinesíteni. Íme a tervek:

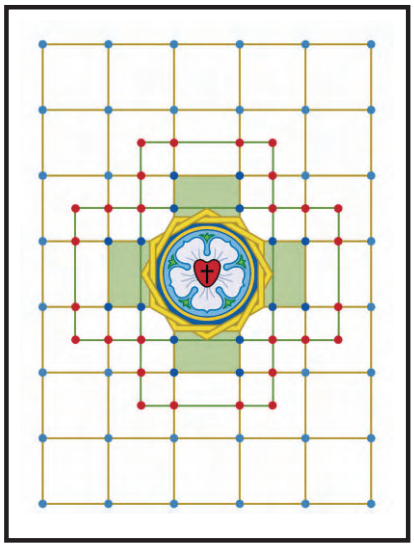

Luther rózsa

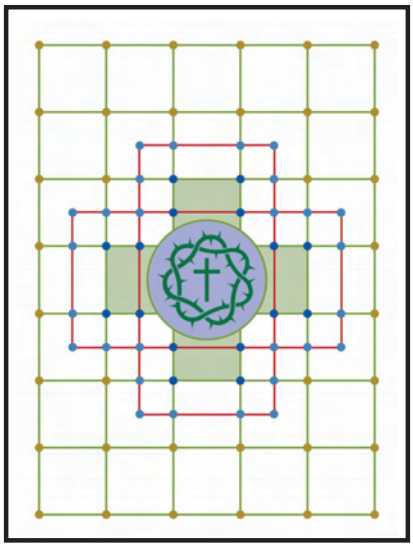

„Krisztus meghalt a bűneinkért”

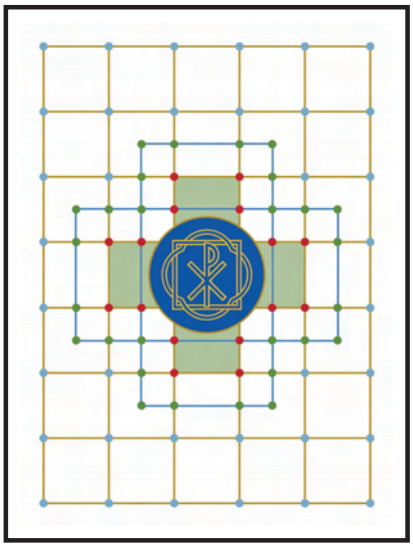

Őskeresztény Krisztus monogram

Istentiszteletek az ünnepekben Dunaharasztiban:

December	23. vasárnap	9 óra
	24. Szenteste	14 óra
	25. Karácsony 1. napja	9 óra
	26. Karácsony 2. napja	9 óra
	30. vasárnap	9 óra
	31. Óév este	18 óra
Január	1. Újév	9 óra

Szeretettel várjuk!

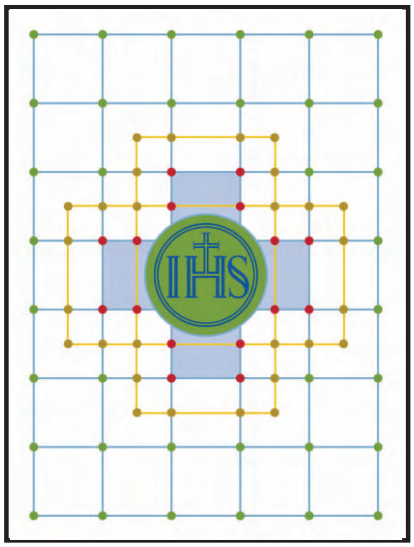

Jézus az emberek megmentője

Csengettyű

a Dunaharaszti Evangélikus Egyházközség időszaki lapja
2330 Dunaharaszti, Damjanich u. 33.
Tel.: 24/ 462- 602 , 20-824-52-75
http://dunaharaszti.lutheran.hu
Számlaszám: 65000018 11003818
Felelős szerkesztő: Varsányi Ferenc
Kiadó: Nepp Alapítvány
Számlaszám: 65000018-12300039

Igehirdetéseink a világhálón meghallgathatók!